

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 6 sierpnia 2002 r.

Nr 125

TREŚĆ:
Poz.:

USTAWA

1063 — z dnia 21 czerwca 2002 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów subsydiowanych 8033

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

1064 — z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie dopuszczania do stosowania w zakładach górniczych maszyn, urządzeń, materiałów oraz środków strażalowych i sprzętu strażalowego 8055

ROZPORZĄDZENIE

1065 — Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie podatku akcyzowego 8118

1063

USTAWA

z dnia 21 czerwca 2002 r.

o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów subsydiowanych.

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa środki ochronne przed przywozem na polski obszar celny towarów subsydiowanych, wyrządzającym szkodę przemysłowi krajowemu, zwane dalej „środkami wyrównawczymi”, oraz zasady i tryb postępowania w sprawie stosowania tych środków, zwanego dalej „postępowaniem antysubsydyjnym”.

2. Jeżeli krajem pochodzenia lub krajem eksportu towaru będącego przedmiotem postępowania antysubsydiyjnego jest kraj będący członkiem Światowej Organizacji Handlu (WTO), środki wyrównawcze i postępowania antysubsydiyjne będą stosowane z zachowaniem wymogów określonych w Porozumieniu w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz w Porozumieniu w sprawie rolnictwa (Dz. U. z 1996 r.

Nr 9, poz. 54), stanowiących załączniki do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz. U. z 1995 r. Nr 98, poz. 483).

3. Do postępowania antysubsydiyjnego, z wyjątkiem postępowania dotyczącego złożenia i zwrotu zabezpieczenia oraz zwrotu cła wyrównawczego, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 2. 1. Postanowienia i rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze określone w ustawie, z wyłączeniem postanowień, o których mowa w art. 25 ust. 3 i art. 45 ust. 2, przed ich wydaniem są opiniowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

2. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 19 ust. 1, art. 25 ust. 3, art. 36 ust. 1, art. 38 ust. 1 i art. 40 ust. 1, są ogła-

szone w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

3. Postanowienia ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” oraz rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki doręcza niezwłocznie ogłoszone rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze organom kraju pochodzenia lub kraju eksportu, natomiast postanowienia doręcza stronom uczestniczącym w postępowaniu, których one dotyczą.

5. W przypadku gdy liczba stron uczestniczących w postępowaniu jest większa niż 50, minister właściwy do spraw gospodarki nie doręcza postanowień stronom postępowania antysubsydyjnego, a obwieszcza je w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim.

6. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia o dokonaniu ostatecznych ustaleń, nie podlegają zaskarżeniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) środki wyrównawcze — tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze oraz zobowiązania; tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze stanowią należności celne przywozowe w rozumieniu przepisów prawa celnego,
- 2) towar podobny — towar, który jest jednakowy pod każdym względem w stosunku do towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym, lub, w razie braku takiego towaru — inny towar, który, pomimo że nie jest jednakowy pod każdym względem, ma cechy ściśle odpowiadające cechom towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 3) szkoda — istotną szkodę wyrządzoną przemysłowi krajowemu; za szkodę uważa się również groźbę wyrządzenia istotnej szkody, jak też istotne opóźnienie w powstaniu przemysłu krajowego,
- 4) przemysł krajowy — ogół producentów wytwarzających towar podobny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub tych spośród producentów, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji krajowej tego towaru; w przypadku gdy producenci są powiązani z zagranicznymi eksporterami lub krajowymi importerami albo sami są importerami towaru będącego przedmiotem postępowania antysubsydyjnego — przez przemysł krajowy można rozumieć pozostałych producentów krajowych wytwarzających towar podobny,
- 5) producenci powiązani — producentów powiązanych z zagranicznymi eksporterami lub krajowymi importerami w jeden z następujących sposobów:
 - a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego,

- b) obaj są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez osobę trzecią,
 - c) obaj bezpośrednio lub pośrednio kontrolują osobę trzecią
— pod warunkiem, że istnieje uzasadnione przekonanie lub podejrzenie, że na skutek powiązań dany producent postępuje odmiennie od producentów niemających powiązań,
- 6) osoba kontrolująca drugą osobę — przedsiębiorcę uczestniczącego w obrocie, który prawnie lub faktycznie może ukierunkować lub ograniczyć postępowanie drugiego przedsiębiorcy,
- 7) strony:
- a) zagranicznych producentów lub eksporterów towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym, krajowych importerów tego towaru lub organizacje oraz zrzeszenia przedsiębiorców, jeżeli większość ich członków jest zagranicznymi producentami lub eksporterami albo krajowymi importerami danego towaru,
 - b) organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu,
 - c) krajowych producentów lub organizacje oraz zrzeszenia producentów, jeżeli większość ich członków jest producentami towaru podobnego,
 - d) producentów wykorzystujących w procesie produkcji towar objęty postępowaniem antysubsydyjnym lub ich organizacje, lub organizacje konsumenckie,
 - e) inne krajowe lub zagraniczne osoby fizyczne lub prawne, które wykażą swój bezpośredni interes materialny lub inny prawem chroniony interes w badanej sprawie,
- 8) zagraniczne podmioty subsydiujące:
- a) organy państwowe,
 - b) organy jednostek samorządu terytorialnego,
 - c) inne organy lub instytucje wykonujące funkcje przekazane im przez organy państwowe lub organy jednostek samorządu terytorialnego, w tym inne podmioty, na które organy państwowe lub samorządowe wywierają wpływ w sferze działań mających charakter subsydiowania,
- 9) kraj eksportu — kraj, z którego towar jest przywożony na polski obszar celny,
- 10) kraj pochodzenia — kraj pochodzenia towaru w rozumieniu przepisów prawa celnego,
- 11) okres badany — okres, w odniesieniu do którego bada się, czy towar przywożony na polski obszar celny był subsydiowany i czy przywóz ten wyrządził szkodę; okres ten dla ustalenia:
- a) subsydiowania — powinien obejmować rok obrotowy beneficjenta subsydium; w uzasadnionych przypadkach okres ten może być krótszy, nie może jednak wynosić mniej niż 6 miesięcy,
 - b) szkody — wynosi nie mniej niż 3 lata
— bezpośrednio poprzedzające wszczęcie postępowania antysubsydyjnego,

12) GATT 1994 — Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu, stanowiący załącznik do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz. U. z 1995 r. Nr 98, poz. 483).

Art. 4. 1. Środki wyrównawcze mogą być zastosowane wobec towaru, jeżeli w wyniku postępowania antysubsydyjnego zostanie stwierdzone, że towar ten jest subsydiowany oraz że przywóz towaru subsydiowanego, dopuszczonego do obrotu na polskim obszarze celnym, wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu.

2. Towar uważa się za subsydiowany w rozumieniu ustawy, jeśli w kraju pochodzenia lub w kraju eksportu jego produkcja, transport lub eksport bezpośrednio lub pośrednio korzystają z subsydium określonego w art. 6, które jest specyficzne w rozumieniu art. 7.

3. Środki wyrównawcze ustala się w wysokości wystarczającej do przeciwdziałania skutkom przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego, ale nie wyższej niż kwota subsydium obliczona zgodnie z art. 8 i 9.

4. Tymczasowe i ostateczne cło wyrównawcze stosuje się w odniesieniu do towarów dopuszczanych do obrotu na polskim obszarze celnym od daty określonej w rozporządzeniu je ustanawiającym, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Art. 5. Zastosowanie środków wyrównawczych wymaga rozważenia interesu publicznego, którego ocena obejmuje w szczególności interes przemysłu krajowego, na rzecz którego toczy się postępowanie, interes użytkowników oraz konsumentów towaru objętego postępowaniem, jak również skutki nałożenia środków wyrównawczych w sferze konkurencji.

Art. 6. 1. Za subsydium uważa się:

- 1) finansowy wkład zagranicznych podmiotów subsydiujących w kraju pochodzenia lub kraju eksportu lub
- 2) jakąkolwiek inną formę wspierania dochodu lub ceny w rozumieniu art. XVI GATT 1994 — przysparzające korzyść producentowi lub eksporterowi.

2. Finansowy wkład zagranicznych podmiotów subsydiujących występuje w szczególności, gdy:

- 1) działalność zagranicznych podmiotów subsydiujących obejmuje bezpośredni przepływ środków publicznych, w tym darowizny, pożyczki, wkłady kapitałowe, lub potencjalny przepływ środków, lub przejęcie zobowiązań, w tym gwarancje kredytowe,
- 2) należne od przedsiębiorców świadczenia pieniężne stanowiące środki publiczne są pomniejszane, w szczególności w drodze odstąpienia od ich ustalenia, zaniechania poboru lub umorzenia, z zastrzeżeniem ust. 3,
- 3) zagraniczne podmioty subsydiujące dostarczają towary lub usługi inne niż służące tworzeniu lub rozbudowie ogólnej infrastruktury zapewniającej prawidłowe funkcjonowanie przedsiębiorstw, lub też

dokonują zakupów, a warunki tych zakupów czy dostaw odbiegają od normalnych warunków rynkowych,

4) zagraniczne podmioty subsydiujące powierzają lub zlecają przedsiębiorcom wykonywanie swoich funkcji w zakresie, o którym mowa w pkt 1—3, normalnie należących do tych podmiotów i nieróżniących się faktycznie od funkcji zwyczajowo należących do nich,

5) zagraniczne podmioty subsydiujące przekazują środki publiczne organizacjom lub instytucjom, w tym prywatnym, pośredniczącym w przekazywaniu tych środków przedsiębiorcom.

3. Nie uważa się za subsydium, pomimo przysporzenia korzyści w rozumieniu ust. 2 pkt 2, zwolnienia towaru eksportowanego z cła lub podatku obciążającego taki towar, jeśli jest przeznaczony do konsumpcji krajowej, lub zwrotu takiego cła albo podatku w kwocie nieprzekraczającej rzeczywistych obciążeń, o ile zwolnienie to zostaje udzielone zgodnie z postanowieniami zawartymi w załącznikach I, II i III do Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych.

Art. 7. 1. Subsydium jest specyficzne, jeżeli spełnia co najmniej jedno z poniższych kryteriów:

- 1) zagraniczny podmiot subsydiujący lub przepisy, na podstawie których działa ten podmiot, znacząco ograniczają dostęp do subsydiów tylko niektórym podmiotom,
- 2) zagraniczny podmiot subsydiujący lub przepisy, na podstawie których działa ten podmiot, ustalają obiektywne kryteria lub warunki określające dostępność subsydium i jego wysokość, ale kwalifikowanie przedsiębiorców nie jest automatyczne lub warunki i kryteria nie są ściśle przestrzegane; obiektywne kryteria i warunki oznaczają takie warunki, które nie uprzywilejowują niektórych przedsiębiorców oraz mają charakter ekonomiczny, w szczególności odnoszą się do liczby zatrudnionych lub wielkości przedsiębiorstwa,
- 3) jest ograniczone do niektórych tylko przedsiębiorców prowadzących działalność w regionie geograficznym objętym właściwością zagranicznego podmiotu subsydiującego, z wyjątkiem sytuacji, gdy następuje ustalenie lub zmiana powszechnie stosowanych stawek podatku przez wszystkie właściwe organy uprawnione do takiego działania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki może stwierdzić, że subsydium, niezależnie od regulacji przez przepisy prawne, jest faktycznie specyficzne, w szczególności ze względu na to, że:

- 1) z programu subsydiowania korzysta ograniczona liczba przedsiębiorców,
- 2) niektórzy przedsiębiorcy mają dominujący udział w przyznawanych subsydiach,
- 3) niektórym przedsiębiorcom są przyznawane nieproporcjonalnie wysokie kwoty subsydiów,
- 4) zagraniczny podmiot subsydiujący różnie traktuje przedsiębiorców; podstawowymi informacjami w tym zakresie jest częstotliwość odrzucania lub

akceptacji wniosków o subsydia oraz uzasadnienia tych decyzji.

3. Niezależnie od warunków i okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, za specyficzne uznaje się subsydia, których udzielenie jest uzależnione:

- 1) prawnie lub faktycznie od wyników osiągniętych w eksporcie, niezależnie od tego, czy jest to wyłączny czynnik, czy też występuje łącznie z innymi; przykładową listę subsydiów eksportowych zawiera załącznik I do Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, lub
- 2) od używania towarów krajowych zamiast towarów importowanych, niezależnie od tego, czy jest to wyłączny czynnik, czy też występuje łącznie z innymi.

4. Subsydium, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, będzie traktowane jako uzależnione faktycznie od wyników osiągniętych w eksporcie, gdy ustalono, że udzielenie subsydium, nie będąc prawnie uzależnione od wyników osiągniętych w eksporcie, jest w rzeczywistości związane z faktycznym lub przewidywanym eksportem lub przychodami z eksportu. Udzielenie subsydium przedsiębiorcy, który jest eksporterem, samo w sobie nie jest wystarczające do uznania tego subsydium za subsydia specyficzne.

5. Element subsydiowania, który może występować w środku wsparcia krajowego, wymienionym w załączniku nr 2 do Porozumienia w sprawie rolnictwa, nie stanowi subsydium specyficznego, pod warunkiem że środek ten odpowiada warunkom określonym w załączniku do tego Porozumienia.

DZIAŁ II

Kwota subsydium i szkoda

Rozdział 1

Kwota subsydium

Art. 8. 1. Kwota subsydium jest obliczana na podstawie wysokości korzyści przysporzonej beneficjentowi subsydium w okresie badanym.

2. Korzyść, o której mowa w ust. 1, nie obejmuje:

- 1) dokapitalizowania przez zagraniczne podmioty subsydiujące, pod warunkiem że jest ono zgodne z powszechną praktyką inwestycyjną stosowaną przez inwestorów prywatnych na terytorium kraju pochodzenia lub kraju eksportu,
- 2) udzielania przez zagraniczne podmioty subsydiujące pożyczek, chyba że występuje różnica między kwotą, którą przedsiębiorca płaci od otrzymanej pożyczki, i kwotą, którą przedsiębiorca zapłaciłby od porównywalnej pożyczki udzielonej mu na warunkach rynkowych; różnica między tymi dwoma kwotami jest korzyścią rzeczywistą,
- 3) udzielania przez zagraniczne podmioty subsydiujące gwarancji dla pożyczki, chyba że istnieje różnica między kosztem, który przedsiębiorca ponosi z tytułu otrzymanej gwarancji, i kosztem, który przedsiębiorca poniósłby w przypadku porównywalnej

pożyczki udzielonej na warunkach rynkowych, przy braku takiej gwarancji; różnica kosztów jest korzyścią rzeczywistą,

- 4) dostarczania lub zakupu towarów lub usług przez zagraniczne podmioty subsydiujące, chyba że:
 - a) ceny dostarczanych przez zagraniczne podmioty subsydiujące towarów i usług są niższe od cen realizowanych na warunkach rynkowych lub
 - b) ceny kupowanych przez zagraniczne podmioty subsydiujące towarów i usług są wyższe od cen uzyskiwanych na warunkach rynkowych.

Art. 9. 1. Kwota subsydium jest obliczana dla jednostki towaru subsydiowanego.

2. Przy obliczaniu kwoty subsydium łączną kwotę subsydium można pomniejszyć, jeżeli strona zainteresowana takim pomniejszeniem wykaże, że jest to uzasadnione. Pomniejszenia te mogą obejmować:

- 1) opłaty i inne koszty poniesione w związku z uzyskaniem subsydium,
- 2) cła, podatki lub inne opłaty eksportowe nałożone na towary dopuszczone do obrotu na polskim obszarze celnym, których celem była likwidacja korzyści przysporzonej przez udzielenie subsydium.

3. Jeżeli subsydium nie było przyznane proporcjonalnie do wielkości produkcji, eksportu lub kosztów transportu, kwotę subsydium oblicza się jako ilorz wartości całego subsydium do ilości produkcji, sprzedaży lub eksportu towaru w okresie badanym.

4. Jeżeli subsydium jest związane z nabyciem środków trwałych, kwota subsydium jest obliczana z uwzględnieniem okresu amortyzacji obowiązującej dla tych środków wykorzystywanych przy produkcji towaru objętego postępowaniem, w kraju pochodzenia lub kraju eksportu. Jeśli środki trwałe nie są amortyzowane, kwota subsydium będzie wyceniona jako nieoprocentowana pożyczka, do której stosuje się art. 8 ust. 2 pkt 2.

5. Jeśli subsydium nie jest powiązane z nabyciem środków trwałych, kwota korzyści uzyskanej z tytułu subsydium w okresie badanym jest przypisywana do tego okresu, chyba że istnieje uzasadnienie przypisania jej również do innego okresu.

Rozdział 2

Ustalenie szkody

Art. 10. 1. Szkodę ustala się na podstawie zebranego materiału dowodowego po dokonaniu oceny:

- 1) wielkości przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych oraz jego wpływu na poziom cen towarów podobnych na rynku krajowym oraz
- 2) wpływu tego przywozu na sytuację przemysłu krajowego.

2. Ocena wielkości przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych powinna uwzględniać, czy przywóz ten wzrósł w stopniu znaczącym w wielkościach bezwzględnych lub w stosunku do wielkości

krajowej produkcji lub konsumpcji krajowego towaru podobnego.

3. W celu ustalenia wpływu przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych na ceny towarów podobnych na rynku krajowym należy zbadać, czy:

- 1) ceny towarów subsydiowanych są znacznie niższe od cen krajowych towarów podobnych oraz
- 2) przywóz towarów subsydiowanych nie powoduje znacznego spadku cen krajowych towarów podobnych albo czy nie hamuje wzrostu tych cen, który w przypadku niewystępowania przywozu towarów subsydiowanych mógłby być znaczący.

4. Żaden pojedynczy czynnik, o którym mowa w ust. 2 i 3, bądź kilka z nich, nie musi stanowić koniecznej ani wystarczającej przesłanki dla stwierdzenia wyrażenia szkody przemysłowi krajowemu.

Art. 11. W przypadku gdy przedmiotem postępowania antysubsydyjnego jest przywóz na polski obszar celny towarów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu można oceniać łącznie, pod warunkiem że zostaną spełnione następujące kryteria:

- 1) kwota subsydium w przywozie z każdego kraju przekracza minimalny poziom określony zgodnie z art. 47 ust. 2 i 3 i z uwzględnieniem art. 77,
- 2) wielkość przywozu towaru subsydiowanego z poszczególnych krajów nie jest nieznaczna w rozumieniu art. 19 ust. 2 oraz art. 47 ust. 1 pkt 2,
- 3) dokonanie łącznej oceny skutków przywozu jest zasadne po uwzględnieniu warunków konkurencji pomiędzy towarami przywożonymi na polski obszar celny oraz warunków konkurencji między towarami przywożonymi a podobnymi towarami krajowymi.

Art. 12. 1. Wpływ przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych na sytuację przemysłu krajowego bada się z uwzględnieniem wszystkich istotnych wskaźników i czynników ekonomicznych oddziałujących na stan tego przemysłu, a w szczególności:

- 1) procesu przewyciężania przez przemysł krajowy trudności spowodowanych w przeszłości przez przywóz na polski obszar celny towarów subsydiowanych lub towarów po cenach dumpingowych,
- 2) wielkości subsydium,
- 3) rzeczywistego bądź potencjalnego spadku wielkości:
 - a) sprzedaży,
 - b) zysków,
 - c) produkcji,
 - d) udziału w rynku,
 - e) wydajności,
 - f) stopy zwrotu inwestycji,
 - g) poziomu wykorzystania zdolności produkcyjnych,
- 4) czynników wpływających na ceny krajowe,
- 5) rzeczywistych bądź potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych,

- 6) stanu zapasów,
- 7) stanu zatrudnienia,
- 8) poziomu wynagrodzeń,
- 9) rozwoju przemysłu,
- 10) zdolności do pozyskania kapitału i inwestycji.

2. W przypadku gdy przedmiotem postępowania jest towar rolny, badanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje także analizę, czy przywóz spowodował zwiększenie obciążenia polskich rządowych programów wspierających.

3. Żaden pojedynczy czynnik, o którym mowa w ust. 1 i 2, bądź kilka z nich, nie musi stanowić koniecznej ani wystarczającej przesłanki dla stwierdzenia wystąpienia wpływu, o którym mowa w ust. 1.

4. Wpływ przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego ocenia się dla produkcji krajowego towaru podobnego, wydzielonej w oparciu o:

- 1) proces produkcyjny,
- 2) obroty producenta,
- 3) zyski producenta.

5. W przypadku gdy dostępne dane nie pozwalają na wydzielenie, o którym mowa w ust. 4, szkodę ocenia się na podstawie badania najwęższej grupy lub kategorii towaru, obejmującej towar podobny, dla której można uzyskać niezbędne informacje.

Art. 13. 1. W przypadku gdy w tym samym czasie oprócz przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych również inne czynniki mogły wyrządzać szkodę przemysłowi krajowemu, bada się je w celu wykluczenia możliwości, że szkoda wyrządzona przez te czynniki została uznana za wyrządzoną przez przywóz towarów subsydiowanych.

2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, powinno obejmować w szczególności:

- 1) wielkość przywozu i ceny towaru, który nie jest subsydiowany,
- 2) spadek popytu na krajowy towar podobny,
- 3) zmiany w poziomie i strukturze konsumpcji krajowej,
- 4) restrykcyjnie stosowane praktyki handlowe,
- 5) konkurencję między producentami zagranicznymi i krajowymi,
- 6) rozwój techniki i technologii,
- 7) zmiany w eksporcie,
- 8) zmiany wydajności przemysłu krajowego.

3. Przepisy art. 12 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 14. 1. Groźbę wyrządzenia istotnej szkody przemysłowi krajowemu stwierdza się, w szczególności na podstawie ustalonych faktów lub przewidywań, w sytuacji gdy wystąpienie szkody jest wysoce prawdopodobne oraz bliskie w czasie.

2. Dla stwierdzenia groźby wyrządzenia szkody przemysłowi krajowemu należy zbadać w szczególności:

- 1) charakter stosowanego subsydium i jego wpływ na przemysł krajowy,
- 2) czy stopa wzrostu przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych wskazuje na prawdopodobieństwo dalszego znacznego wzrostu przywozu,
- 3) dysponowanie przez eksportera rezerwami mocy produkcyjnych lub możliwość bliskiego w czasie znacznego zwiększenia przez niego mocy produkcyjnych, uprawdopodobniające znaczący wzrost przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych, z uwzględnieniem dostępności innych rynków eksportowych, które mogłyby przyjąć dodatkowy przywóz,
- 4) możliwości przywozu na polski obszar celny towarów po cenach mogących spowodować znaczne obniżenie cen na rynku krajowym bądź zapobiec ich wzrostowi, który miałby miejsce w przypadku niewystępowania przywozu tych towarów, zwiększając tym samym prawdopodobieństwo dalszego wzrostu popytu na przywóz tych towarów,
- 5) stan zapasów towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 6) ograniczenie sprzedaży towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym w wyniku zastosowania ograniczeń przywozu towaru objętego postępowaniem przez kraje trzecie.

3. Żaden pojedynczy czynnik, o którym mowa w ust. 2, bądź kilka z nich, nie musi stanowić koniecznej przesłanki dla stwierdzenia wystąpienia groźby wyrządzenia szkody przemysłowi krajowemu. Dla jej stwierdzenia należy uwzględnić wszystkie czynniki.

Art. 15. Jeżeli na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 14 ust. 2, ustalono, że dalszy przywóz towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym jest wysoce prawdopodobny oraz bliski w czasie i w razie niezastosowania środków wyrównawczych wyrządzi on istotną szkodę przemysłowi krajowemu, to takie ustalenie stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia groźby wyrządzenia istotnej szkody.

DZIAŁ III

Postępowanie antysubsydyjne

Rozdział 1

Wszczęcie postępowania antysubsydyjnego

Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wszczyna postępowanie antysubsydyjne:

- 1) na pisemny wniosek osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, złożony w imieniu lub na rzecz przemysłu krajowego, zwanej dalej „wnioskodawcą”,

- 2) z urzędu — gdy zachodzą szczególne okoliczności, a posiadane dane i informacje wskazują na znaczne prawdopodobieństwo występowania przywozu towaru subsydiowanego, szkody i związku przyczynowego między nimi.

2. Wniosek uważa się za złożony zgodnie z ust. 1 pkt 1, jeżeli popierają go producenci krajowi produkujący nie mniej niż 25% całej produkcji krajowego towaru podobnego, przy czym ich produkcja stanowi ponad 50% produkcji krajowych producentów wyrażających pisemnie swoje stanowisko wobec wniosku, niezależnie od tego, czy stanowisko to wyraża poparcie czy sprzeciw.

3. Wniosek o wszczęcie postępowania antysubsydyjnego powinien zawierać wystarczające dowody na to, że w okresie badanym towar przywożony na polski obszar celny był subsydiowany i że przywóz ten wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, powinien w szczególności zawierać informacje i dane dotyczące:

- 1) wnioskodawcy,
- 2) towaru, wobec którego jest wnioskowane wszczęcie postępowania antysubsydyjnego,
- 3) zagranicznych producentów i eksporterów oraz krajowych importerów towaru,
- 4) produkcji i sprzedaży krajowego towaru podobnego, w ujęciu ilościowym i wartościowym,
- 5) przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego, w ujęciu ilościowym i wartościowym,
- 6) subsydium, w tym jego wysokości,
- 7) wpływu przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego na ceny towarów podobnych na rynku krajowym,
- 8) szkody wyrządzonej przemysłowi krajowemu,
- 9) związku przyczynowego między przywozem towarów subsydiowanych a szkodą

— w stopniu, w jakim uzyskanie takich informacji i danych było możliwe dla wnioskodawcy.

5. W przypadku gdy wniosek nie spełnia wymogów określonych w ust. 2 lub w ust. 3 i 4, lub przedstawione dane okażą się niewystarczające do wszczęcia postępowania antysubsydyjnego, minister właściwy do spraw gospodarki, nie później niż w terminie 45 dni od dnia wpłynięcia wniosku, zawiadomi o tym wnioskodawcę i wezwie go do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 30 dni od dnia wezwania.

6. W przypadku nieusunięcia braków w terminie, o którym mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw gospodarki może, gdy uzasadniają to okoliczności sprawy, wyznaczyć dodatkowy termin do usunięcia braków.

7. W przypadku nieusunięcia braków w terminach określonych w ust. 5 i 6 minister właściwy do spraw gospodarki pozostawia wniosek bez rozpoznania.

8. Za dzień wpłynięcia wniosku uznaje się dzień wpłynięcia uzupełnionego wniosku.

Art. 17. 1. Jeżeli wnioskodawca wycofa wniosek przed wydaniem postanowienia o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego, postępowania nie wszczynają się.

2. Jeżeli wnioskodawca wycofa wniosek po wszczęciu postępowania antysubsydyjnego, minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze postanowienia, umorzy postępowanie, chyba że ze względu na interes publiczny powinno być kontynuowane. W takim przypadku minister właściwy do spraw gospodarki wydaje postanowienie o kontynuacji postępowania.

Art. 18. 1. Przed wydaniem postanowienia o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego informacje w sprawie nie będą podawane do wiadomości publicznej.

2. Jeżeli z umów międzynarodowych wynika obowiązek zawiadomienia organów kraju pochodzenia lub kraju eksportu o zamiarze wszczęcia postępowania antysubsydyjnego, minister właściwy do spraw gospodarki powiadomi o tym właściwe organy tych krajów.

Art. 19. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w terminie 90 dni od dnia wpłynięcia wniosku, wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania antysubsydyjnego, gdy:

- 1) dane oraz inne informacje przedstawione przez wnioskodawcę:
 - a) nie uprawdopodobniają w sposób wystarczający, że miał miejsce przywóz na polski obszar celny towaru subsydiowanego oraz że przywóz ten wyrządził szkodę przemysłowi krajowemu, lub
 - b) świadczą, że przywóz na polski obszar celny towaru subsydiowanego jest nieznaczny, lub
- 2) wymaga tego interes publiczny.

2. Przywóz towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym uważa się za nieznaczny, jeżeli wielkość przywozu towaru objętego postępowaniem z jednego kraju stanowi mniej niż 1% konsumpcji krajowej tego towaru, chyba że wielkość przywozu z krajów, z których przywóz wynosi mniej niż 1% konsumpcji, łącznie przekracza 3% konsumpcji.

3. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania antysubsydyjnego doręcza się wyłącznie wnioskodawcy tego postępowania.

Art. 20. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, po stwierdzeniu, że zgromadzone dane i informacje uprawdopodobniają, że towary przywożone na polski obszar celny są subsydiowane i że przywóz ten wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu, wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego.

2. W przypadku gdy postępowanie jest wszczynane na wniosek, postanowienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego wydaje się w terminie 60 dni od dnia wpłynięcia kompletnego wniosku.

3. Datą wszczęcia postępowania antysubsydyjnego jest data publikacji postanowienia o jego wszczęciu.

4. Postanowienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego zawiera informacje, które uzasadniają wszczęcie tego postępowania, a w szczególności określa:

- 1) wnioskodawcę,
- 2) nazwę towaru, którego dotyczy postępowanie, jego opis i sposoby wykorzystania oraz kod taryfy celnej,
- 3) kraj pochodzenia lub kraj eksportu towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 4) nazwy ustalonych producentów oraz eksporterów towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 5) opis subsydium będącego przedmiotem postępowania,
- 6) okres badany dla potrzeb ustalenia subsydiowania oraz okres badany dla ustalenia szkody,
- 7) czynniki, które stanowią podstawę ustaleń dotyczących szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy subsydiowanym przywozem a szkodą,
- 8) harmonogram postępowania, a w szczególności:
 - a) termin, w którym strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu antysubsydyjnym, z uwzględnieniem ust. 7,
 - b) przewidywane terminy, do których powinno nastąpić dokonanie wstępnych i ostatecznych ustaleń dotyczących stanu faktycznego oraz prawnego,
 - c) termin, w którym strony mogą wnioskować o przeprowadzenie dodatkowego posiedzenia wyjaśniającego przed dokonaniem wstępnych ustaleń.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje znanym mu zagranicznym producentom i eksporterom oraz organom kraju pochodzenia lub kraju eksportu wnioski, na podstawie którego wszczęto postępowanie antysubsydyjne, z wyjątkiem danych stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa lub inną tajemnicę prawnie chronioną. W przypadku gdy liczba zagranicznych eksporterów jest szczególnie duża, wniosek przekazuje się wyłącznie organom kraju pochodzenia lub kraju eksportu bądź właściwej organizacji lub zrzeszeniu eksporterów, a innym stronom — na ich wniosek.

6. Strony mające siedzibę za granicą, nieposiadające adresu do doręczeń w Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie ustanowiły pełnomocnika w Rzeczypospolitej Polskiej, są obowiązane wskazać adres lub pełnomocnika w Rzeczypospolitej Polskiej do doręczeń dla celów postępowania antysubsydyjnego. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw gospodarki może zwolnić stronę z tego obowiązku, jeżeli nie przedłuży to postępowania.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki dopuszcza do udziału w postępowaniu antysubsydyjnym stronę, która uprawdopodobni, że niedotrzymanie terminu

określonego w ust. 4 pkt 8 lit. a) nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych.

Rozdział 2

Przebieg postępowania antysubsydyjnego

Art. 21. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki zapewnia stronom czynny udział w postępowaniu antysubsydyjnym, a przed zakończeniem postępowania umożliwia stronom wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

2. Stronie przysługuje, na pisemny wniosek, prawo przeglądania akt sprawy, z wyłączeniem dokumentów zawierających informacje niejawne lub chronione w rozumieniu art. 72 ust. 1.

3. Wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów, o których mowa w ust. 1, może nastąpić także w formie ustnej, o ile zostanie potwierdzone przez stronę w formie pisemnej, pod rygorem ich pominięcia przy dokonywaniu ustaleń.

Art. 22. W trakcie postępowania antysubsydyjnego przedstawiciele krajowych organizacji konsumenckich lub przemysłu przetwarzającego towar objęty postępowaniem mogą przedstawiać informacje oraz opinie w sprawach istotnych dla toczącego się postępowania.

Art. 23. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w przypadku gdy jest to niezbędne dla prowadzonego postępowania antysubsydyjnego, może zwrócić się do stron o dostarczenie informacji i opinii mających znaczenie dla toczącego się postępowania.

2. Jeżeli strona nie udzieli informacji lub w inny sposób będzie utrudniać prowadzenie postępowania antysubsydyjnego, ustaleń dokonuje się na podstawie danych i informacji dostępnych ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

3. Jeżeli strona przedstawi wprowadzające w błąd lub nieprawdziwe informacje, minister właściwy do spraw gospodarki pomija je przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

4. Stronę informuje się o skutkach działań określonych w ust. 2 i 3.

Art. 24. 1. Stronom, które w opinii ministra właściwego do spraw gospodarki mogą posiadać informacje istotne dla toczącego się postępowania, przekazuje się kwestionariusz postępowania antysubsydyjnego.

2. Udzielenie przez strony odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu postępowania antysubsydyjnego powinno nastąpić w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 30 dni. Dla zagranicznych producentów oraz eksporterów termin ten rozpoczyna bieg po upływie 7 dni od dnia wystania im kwestionariusza lub od dnia przekazania tego kwestionariusza przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju pochodzenia lub kraju eksportu.

3. Termin, o którym mowa w ust. 2, może być przedłużony, nie więcej jednak niż o 30 dni, o ile strona

przedstawi argumenty mające dla niej istotne znaczenie, uzasadniające przedłużenie terminu.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki informuje stronę, że niezachowanie przez nią terminów określonych w ust. 2 lub 3, jak również przedstawienie wprowadzających w błąd lub nieprawdziwych informacji spowoduje skutki określone w art. 23 ust. 2 lub ust. 3.

5. Kwestionariusz postępowania antysubsydyjnego wysyłany stronom tego postępowania powinien zawierać dane niezbędne dla ustalenia istnienia i charakteru subsydium oraz w szczególności:

- 1) dane o przedsiębiorstwie i jego działalności,
- 2) opis towaru,
- 3) dane dotyczące sprzedaży w celu przywozu na polski obszar celny towaru będącego przedmiotem postępowania antysubsydyjnego,
- 4) dane dotyczące kosztów produkcji.

6. W przypadku gdy ustalenia, zwłaszcza dotyczące wielkości subsydium, zostały dokonane na podstawie danych i informacji zawartych w kwestionariuszu postępowania antysubsydyjnego, podlegają one łącznemu sprawdzeniu z innymi danymi i informacjami dostarczonymi przez wnioskodawcę lub inne strony postępowania antysubsydyjnego, lub pochodzącymi z innych niezależnych źródeł, takich jak publikowane cenniki czy urzędowe statystyki dotyczące przywozu towarów na polski obszar celny.

Art. 25. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w celu weryfikacji danych i informacji przedłożonych przez strony, może przeprowadzić niezbędną kontrolę w ich siedzibie lub miejscu prowadzenia działalności.

2. W przypadku zagranicznych producentów i eksporterów kontrola, o której mowa w ust. 1, może zostać przeprowadzona, o ile zainteresowane zagraniczne strony wyrażą zgodę, a władze danego kraju zostaną o tym oficjalnie powiadomione i nie zgłaszają sprzeciwu.

3. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, zagranicznych producentów, eksporterów, krajowych importerów, transakcji lub typów towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym minister właściwy do spraw gospodarki może wydać postanowienie o ograniczeniu badania do reprezentantów wybranych w ramach próby statystycznej lub do reprezentanta mającego największy udział w produkcji, sprzedaży lub eksporcie (kontrola wyrwywkowa).

4. W przypadku gdy po wydaniu postanowienia o kontroli wyrwykowej wybrane podmioty nie dostarczą niezbędnych danych i informacji, wybiera się nowych reprezentantów, chyba że nie miałyby to istotnego wpływu na wynik kontroli.

5. W przypadku zastosowania kontroli wyrwykowej, dla każdego zagranicznego eksportera lub producenta, który w terminie udzielił odpowiedzi na pytania kwestionariusza postępowania antysubsydyjnego, lecz nie został wybrany na reprezentanta, ustala się indywidualnie kwotę subsydium, chyba że liczba zagra-

nicznych eksporterów lub producentów jest tak duża, że uniemożliwiłoby to terminowe zakończenie postępowania.

Art. 26. Nie później niż na 15 dni przed wyznaczoną datą dokonania wstępnych ustaleń strony mogą zgłaszać na piśmie wyjaśnienia, informacje oraz opinie, pod rygorem pominięcia przy dokonywaniu ustaleń.

Art. 27. 1. Na podstawie materiałów dowodowych zgromadzonych w toku postępowania antysubsydyjnego minister właściwy do spraw gospodarki dokona, nie wcześniej niż 2 miesiące i nie później niż 6 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, w drodze postanowienia, wstępnych ustaleń co do występowania subsydium, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy nimi.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera wstępne ustalenia dotyczące stanu faktycznego oraz prawnego, istotne dla prowadzonego postępowania antysubsydyjnego, a w szczególności określa:

- 1) towar objęty postępowaniem antysubsydyjnym, w sposób wystarczający dla potrzeb tego postępowania przed organami celnymi, w tym nazwę towaru i kod taryfy celnej,
- 2) kraj pochodzenia lub kraj eksportu towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 3) nazwy ustalonych producentów oraz eksporterów towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym,
- 4) kwotę subsydium, o ile jego istnienie ustalono,
- 5) w przypadku odmowy ustalenia indywidualnych kwot subsydium w sytuacji, o której mowa w art. 25 ust. 5 — przyczyny odmowy,
- 6) okoliczności, na których oparto ustalenia co do występowania szkody spowodowanej przywozem towarów subsydiowanych oraz innych okoliczności, które wzięto pod uwagę w toku postępowania antysubsydyjnego,
- 7) przewidywaną wysokość tymczasowego cła wyrównawczego, jeśli jego ustanowienie jest konieczne, oraz przesłanki uzasadniające jego ustanowienie.

3. Przed wydaniem postanowienia o dokonaniu wstępnych ustaleń minister właściwy do spraw gospodarki zasięga opinii ministra właściwego ze względu na rodzaj towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym.

4. Postanowienie o dokonaniu wstępnych ustaleń doręcza się stronom biorącym udział w postępowaniu.

5. Stronom, które zgłosiły swój udział w postępowaniu antysubsydyjnym, przysługuje prawo do wniesienia zastrzeżeń co do wstępnych ustaleń w terminie 15 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zastrzeżenia powinny zawierać uzasadnienie wraz z danymi i informacjami na ich poparcie.

Art. 28. 1. Na wniosek strony, złożony nie później niż w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia o dokonaniu wstępnych ustaleń, minister właściwy do spraw gospodarki wyznacza datę posiedzenia wyjaśniającego, na którym strony mogą przedstawiać informacje, wyjaśnienia oraz opinie, w szczególności dotyczące wstępnych ustaleń. Posiedzenie wyjaśniające powinno odbyć się nie później niż na 60 dni przed wyznaczoną datą ustaleń ostatecznych.

2. Strona nie ma obowiązku uczestniczenia w posiedzeniu, o którym mowa w ust. 1, a nieobecność w trakcie posiedzenia nie może powodować dla niej niekorzystnych skutków z tego powodu.

3. Termin posiedzenia powinien być tak wyznaczony, aby informacja o jego zwołaniu umożliwiła stronom przygotowanie się do udziału w posiedzeniu, o którym mowa w ust. 1.

4. Posiedzeniu, o którym mowa w ust. 1, przewodniczy wyznaczony przez ministra właściwego do spraw gospodarki pracownik ministerstwa obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki. Ustala on porządek posiedzenia, kieruje jego przebiegiem oraz utrwała na piśmie przebieg posiedzenia, a w szczególności przedmiot posiedzenia, wykaz osób, które brały w nim udział, i treść zgłoszonych przez nie uwag.

Art. 29. 1. W przypadku gdy nie złożono wniosku o zwołanie posiedzenia wyjaśniającego, strony mogą składać na piśmie wyjaśnienia, informacje oraz opinie, nie później niż w terminie 90 dni od dnia doręczenia postanowienia o dokonaniu wstępnych ustaleń, pod rygorem ich pominięcia przy dokonywaniu ustaleń ostatecznych.

2. Termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać przedłużony, nie więcej jednak niż o 90 dni, o ile strona przedstawi argumenty uzasadniające przedłużenie terminu mające dla niej istotne znaczenie w toczącym się postępowaniu.

Art. 30. 1. Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze postanowienia, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia przyjęcia wstępnych ustaleń, dokonuje ostatecznych ustaleń co do występowania subsydium, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy nimi.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera ostateczne ustalenia dotyczące stanu faktycznego oraz prawnego, istotne dla prowadzonego postępowania, oraz powody dla ich przyjęcia, a w szczególności:

- 1) informacje, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 1—6,
- 2) powody, dla których odrzucono lub zaakceptowano argumenty, wnioski lub żądania stron biorących udział w postępowaniu antysubsydyjnym,
- 3) wysokość proponowanego cła wyrównawczego oraz uzasadnienie ustalenia cła w takiej wysokości.

3. Przed wydaniem postanowienia o dokonaniu ostatecznych ustaleń minister właściwy do spraw go-

spodarki zasięga opinii właściwego ministra ze względu na rodzaj towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym.

4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się stronom biorącym udział w postępowaniu antysubsydyjnym.

5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, przysługują stronie skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego w przypadku jego niezgodności z ustawą. Przepisu art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 i Nr 104, poz. 515, z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 106, poz. 679, Nr 114, poz. 739 i Nr 144, poz. 971, z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 1999 r. Nr 75, poz. 853, z 2000 r. Nr 2, poz. 5, Nr 48, poz. 552, Nr 60, poz. 704 i Nr 91, poz. 1008, z 2001 r. Nr 49, poz. 508 i 509, Nr 98, poz. 1070 i Nr 101, poz. 1113 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984) nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia.

Art. 31. 1. Po wszczęciu postępowania antysubsydyjnego minister właściwy do spraw gospodarki może wystąpić z wnioskiem do ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zobowiązanie organów celnych do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych postępowaniem antysubsydyjnym.

2. Ewidencję, o której mowa w ust. 1, prowadzi się przez okres nie dłuższy niż 9 miesięcy, a dla towarów rolnych — przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia przez organy celne ewidencji na potrzeby postępowania antysubsydyjnego,
- 2) dane, które umieszcza się w ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antysubsydyjnego,
- 3) sposób powiadamiania przez organy celne zgłaszającego o dokonaniu wpisu do ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antysubsydyjnego,
- 4) rodzaje dokumentów, na podstawie których dokonuje się wpisów do ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antysubsydyjnego

— mając na względzie potrzeby postępowania antysubsydyjnego.

Rozdział 3

Tymczasowe cła wyrównawcze

Art. 32. 1. Jeżeli w postanowieniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1, wstępnie ustalono, że towary będące przedmiotem postępowania są subsydiowane i że przywóz tych towarów na polski obszar celny wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu, może zostać ustanowione tymczasowe cło wyrównawcze w celu zapobieżenia powstaniu dalszej szkody w czasie toczącego się postępowania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki ustanawia, w drodze rozporządzenia, tymczasowe cło wyrównawcze, określając w szczególności jego wysokość, jak również towar, na który nakłada się cło, a także sposób, warunki i okres jego stosowania, z uwzględnieniem przesłanek określonych w ust. 1.

Art. 33. 1. Tymczasowe cło wyrównawcze ustanawia się nie wcześniej niż przed upływem 60 dni od dnia wszczęcia postępowania antysubsydyjnego, ale nie później niż w terminie 9 miesięcy od tej daty.

2. Tymczasowe cło wyrównawcze ustanawia się na możliwie najkrótszy okres, nie dłuższy niż 4 miesiące.

Art. 34. 1. Warunkiem dopuszczenia do obrotu towaru, wobec którego ustanowiono tymczasowe cło wyrównawcze, jest złożenie zabezpieczenia w wysokości równej wysokości należności z tytułu tego cła.

2. Do postępowania dotyczącego zabezpieczeń stosuje się przepisy prawa celnego.

Rozdział 4

Zobowiązania

Art. 35. 1. W toku postępowania antysubsydyjnego, po dokonaniu wstępnych ustaleń, o których mowa w art. 27 ust. 1, ale nie później niż na 60 dni przed upływem wyznaczonego terminu dla dokonania ustaleń ostatecznych:

- 1) zagraniczny eksporter może wystąpić do ministra właściwego do spraw gospodarki z inicjatywą złożenia zobowiązania do zmiany cen lub do zaprzestania przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego,
- 2) organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu mogą zobowiązać się do wyeliminowania lub ograniczenia subsydium, lub do podjęcia innych środków dotyczących jego skutków.

2. W przypadku gdy w kraju pochodzenia lub kraju eksportu sektor państwowy ma dominujący udział w handlu albo w ustalaniu ceny towaru, którego postępowanie antysubsydyjne dotyczy, organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu mogą złożyć zobowiązanie w imieniu wszystkich zagranicznych eksporterów z tego kraju.

3. Niezależnie od wystąpienia zagranicznego eksportera z inicjatywą złożenia zobowiązania do zmiany ceny lub zaprzestania przywozu na polski obszar celny towarów subsydiowanych, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, minister właściwy do spraw gospodarki może również zaproponować zagranicznemu eksporterowi złożenie zobowiązania do zmiany ceny, a zagraniczny eksporter może propozycję przyjąć albo odrzucić.

4. W zobowiązaniu do zmiany ceny wzrost ceny powinien być ustalony w wysokości wystarczającej do usunięcia szkody wyrządzonej przez przywóz towaru subsydiowanego, ale nie wyższej niż ustalona kwota subsydium.

5. Strona składająca zobowiązanie sporządza także wersję zobowiązania zawierającą wyłącznie informację jawne, która może być udostępniona innym stronom biorącym udział w postępowaniu, na ich żądanie.

Art. 36. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki może wyrazić, w drodze postanowienia, zgodę na przyjęcie zobowiązania, jeżeli jest ono wystarczające do usunięcia skutków przywozu na polski obszar celny towaru subsydiowanego.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,
- 2) zagranicznego eksportera lub kraj pochodzenia lub kraj eksportu, których zobowiązanie wiąże,
- 3) sposób, warunki, zakres i okres stosowania zobowiązania, w tym terminy składania informacji niezbędnych do oceny wywiązywania się przez stronę z przyjętego zobowiązania.

3. Postanowienie o przyjęciu zobowiązania doręcza się wyłącznie stronie, która złożyła to zobowiązanie.

4. Strona, która złożyła zobowiązanie, ma obowiązek przekazywania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminach określonych w postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, wszystkich niezbędnych informacji do oceny wywiązywania się przez tę stronę z przyjętego zobowiązania. Niedopełnienie tego obowiązku stanowi naruszenie zobowiązania.

Art. 37. 1. Po przyjęciu zobowiązania minister właściwy do spraw gospodarki kontynuuje postępowanie w celu ostatecznego ustalenia, czy miał miejsce przywóz na polski obszar celny towaru subsydiowanego oraz czy przywóz ten wyrządził szkodę przemysłowi krajowemu.

2. Ustalenia ostateczne zostaną dokonane nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wydania postanowienia w sprawie przyjęcia zobowiązania.

3. Jednocześnie z przyjęciem zobowiązania minister właściwy do spraw gospodarki występuje z wnioskiem do ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zobowiązanie organów celnych do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych tym postępowaniem.

4. Ewidencję, o której mowa w ust. 3, prowadzi się przez czas określony w art. 31 ust. 2 i zgodnie z zasadami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 3.

Art. 38. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze postanowienia, odmówić przyjęcia zobowiązania złożonego przez zagranicznego eksportera lub organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu, jeżeli wymaga tego interes publiczny lub jeżeli uzna, że nie może zapewnić kontroli przestrzegania zobowiązania.

2. Zagranicznego eksportera lub organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu, których inicjatywa zobowiązania

nie została przyjęta, powiadamia się na piśmie o powodach odmowy oraz o możliwości wyrażenia opinii w tej sprawie.

Art. 39. W trakcie obowiązywania zobowiązania, tymczasowe i ostateczne cła wyrównawcze nie będą stosowane wobec towaru objętego tym zobowiązaniem.

Art. 40. 1. W przypadku gdy minister właściwy do spraw gospodarki stwierdzi naruszenie zobowiązania, wydaje w tym zakresie postanowienie.

2. Postanowienie stwierdzające naruszenie zobowiązania doręcza się wyłącznie stronie, której ono dotyczy.

3. W przypadku stwierdzenia naruszenia zobowiązania ustanawia się:

- 1) tymczasowe cło wyrównawcze — zgodnie z dokonanymi ustaleniami wstępnymi, albo
- 2) ostateczne cło wyrównawcze — zgodnie z dokonanymi ustaleniami ostatecznymi, o ile zostały one dokonane w momencie stwierdzenia naruszenia zobowiązania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki ustanawia, w drodze rozporządzenia, tymczasowe cło wyrównawcze, określając w szczególności jego wysokość, jak również towar, na który nakłada się cło, a także sposób, warunki i okres jego stosowania, z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 3 pkt 1, oraz zasad określonych w rozdziale 3.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki ustanawia, w drodze rozporządzenia, ostateczne cło wyrównawcze, określając w szczególności:

- 1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,
- 2) zagranicznych producentów lub eksporterów oraz kraje pochodzenia lub kraje eksportu, dla których ustalono indywidualne ostateczne cło wyrównawcze,
- 3) kwoty subsydiów ustalone dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju oraz podstawę, na jakiej stwierdzono istnienie subsydium,
- 4) wysokość ostatecznych ceł wyrównawczych dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju, a także sposób, warunki, zakres i okres stosowania tych ceł

— z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz zasad określonych w rozdziale 5.

6. W przypadku stwierdzenia naruszenia zobowiązania minister właściwy do spraw gospodarki może ustanowić ostateczne cło wyrównawcze z mocą wsteczną na towary, które dopuszczono do obrotu na polskim obszarze celnym nie wcześniej niż w okresie 90 dni przed datą ustanowienia tymczasowego cła wyrównawczego.

7. Ostateczne cło wyrównawcze, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie może zostać ustanowione na towary

dopuszczone do obrotu przed naruszeniem zobowiązania.

Rozdział 5

Ostateczne cło wyrównawcze

Art. 41. 1. Ostateczne cła wyrównawcze stosuje się tak długo i w takim zakresie, jak to jest niezbędne dla przeciwdziałania wyrządzającemu szkodę przywózowi na polski obszar celny towarów subsydiowanych, nie dłużej jednak niż przez 5 lat od dnia ich ustanowienia, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Okres stosowania ustanowionych ostatecznych ceł wyrównawczych może być przedłużony, jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki, po przeprowadzeniu postępowania przeglądowego, stwierdzi, że zaprzestanie stosowania ustanowionych ceł wyrównawczych doprowadzi do utrzymania bądź ponownego powstania szkody.

Art. 42. Ostateczne cło wyrównawcze powinno być ustanowione indywidualnie dla każdego znanego producenta lub eksportera towaru subsydiowanego przywożonego na polski obszar celny, z zastrzeżeniem art. 43 ust. 1.

Art. 43. 1. W przypadku stosowania kontroli wyrywkowej, ostateczne cło wyrównawcze nałożone na towary sprzedawane lub produkowane przez zagranicznych eksporterów lub producentów nieobjętych kontrolą wyrywkową nie może przekraczać średniej ważonej kwoty subsydium ustalonej dla zagranicznych producentów lub eksporterów objętych kontrolą wyrywkową.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dla ustalenia średniej ważonej kwoty subsydium pomija się minimalne i zerowe kwoty subsydium oraz kwoty subsydium ustalone dla przedsiębiorców, którzy nie udzielili informacji, przedstawili informacje wprowadzające w błąd lub nieprawdziwe lub w inny sposób utrudniali prowadzenie postępowania antysubsydyjnego, zwanych dalej „przedsiębiorcami niewspółpracującymi”.

3. Ostateczne cło wyrównawcze dla przedsiębiorców niewspółpracujących albo niebiorących udziału w postępowaniu antysubsydyjnym ustala się na poziomie najwyższego cła ustalonego dla producenta lub eksportera w tym samym kraju.

Art. 44. W przypadku gdy towar jest przywożony na polski obszar celny z wielu źródeł, ostateczne cło wyrównawcze nakłada się w każdym przypadku, w sposób niedyskryminacyjny, w przywozie ze wszystkich źródeł, wobec których stwierdzono stosowanie subsydium i wyrządzenie szkody przemysłowi krajowemu, z wyjątkiem przywozu objętego zobowiązaniami.

Rozdział 6

Zakończenie postępowania antysubsydyjnego

Art. 45. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki zakończy postępowanie antysubsydyjne w terminie 12 miesięcy.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin zakończenia postępowania antysubsydyjnego może być, w drodze postanowienia, przedłużony do 18 miesięcy.

Art. 46. 1. W przypadku gdy ostateczne ustalenia, o których mowa w art. 30 ust. 1, wykazały, że towar przywożony na polski obszar celny jest subsydiowany i przywóz ten wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu, minister właściwy do spraw gospodarki zakończy, w drodze rozporządzenia, postępowanie antysubsydyjne przez ustanowienie ostatecznego cła wyrównawczego.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki w rozporządzeniu ustanawiającym ostateczne cło wyrównawcze określa w szczególności:

- 1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,
- 2) zagranicznych producentów lub eksporterów oraz kraje pochodzenia lub kraje eksportu, dla których ustalono indywidualne ostateczne cło wyrównawcze,
- 3) kwoty subsydiów ustalone dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju oraz podstawę, na jakiej stwierdzono istnienie subsydium,
- 4) wysokość ostatecznych ceł wyrównawczych dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju, a także sposób, warunki, zakres i okres stosowania tych ceł,
- 5) zagranicznych eksporterów bądź organy kraju pochodzenia lub kraju eksportu, które złożyły zobowiązania

— z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 1, oraz zasad określonych w rozdziale 5.

Art. 47. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie zakończy, w drodze postanowienia, postępowanie antysubsydyjne bez ustanowienia ostatecznego cła wyrównawczego:

- 1) w stosunku do kraju, z którego przywóz na polski obszar celny towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym uznano, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, za nieznaczny w rozumieniu art. 19 ust. 2, lub
- 2) w stosunku do kraju rozwijającego się, jeśli stwierdzono, że przywóz towaru subsydiowanego z tego kraju stanowi mniej niż 4% całego przywozu towaru podobnego na polski obszar celny, chyba że łączny przywóz towaru subsydiowanego z krajów rozwijających się objętych postępowaniem, z których każdy reprezentuje mniej niż 4% całego przywozu, stanowi więcej niż 9% całego przywozu towaru podobnego, lub
- 3) jeśli stwierdzono, że towar objęty postępowaniem antysubsydyjnym nie korzystał z subsydium lub przywóz tego towaru nie wyrządził szkody przemysłowi krajowemu lub szkoda jest nieznaczna, lub

- 4) w stosunku do eksportera, w odniesieniu do którego stwierdzono, że kwota subsydium jest minimalna w rozumieniu ust. 2 i ust. 3, lub
- 5) jeżeli wymaga tego interes publiczny.

2. Kwota subsydium jest uznawana za minimalną, jeżeli jest mniejsza niż 1% jednostkowej wartości towaru.

3. W przypadku towarów przywożonych z krajów rozwijających się kwota subsydium jest uznawana za minimalną, jeżeli nie przekracza 2% jednostkowej wartości towaru, z zastrzeżeniem art. 77.

Art. 48. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania antysubsydyjnego, gdy postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Art. 49. 1. W przypadku zakończenia postępowania antysubsydyjnego z przyczyn, o których mowa w art. 47 ust. 1 pkt 3 i art. 48, organ celny zwraca zabezpieczenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, na pisemny wniosek osoby zainteresowanej.

2. Od kwoty zwracanego zabezpieczenia organ celny nie płaci odsetek.

Art. 50. 1. W przypadku gdy ostateczne ustalenia wykażą, że przyjęte zobowiązanie nie jest wystarczające dla usunięcia szkody wyrządzonej przez przywóz towaru subsydiowanego, minister właściwy do spraw gospodarki może zaproponować zagranicznemu eksporterowi przyjęcie nowego zobowiązania.

2. W przypadku odrzucenia przez zagranicznego eksportera propozycji nowego zobowiązania, ustanawia się ostateczne cło wyrównawcze. Z chwilą ustanowienia ostatecznego cła wyrównawczego postanowienie, o którym mowa w art. 36 ust. 1, wygasa.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, ustanawia ostateczne cło wyrównawcze, określając w szczególności:

- 1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,
 - 2) zagranicznych producentów lub eksporterów oraz kraje pochodzenia lub kraje eksportu, dla których ustalono indywidualne ostateczne cło wyrównawcze,
 - 3) kwoty subsydiów ustalone dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju oraz podstawę, na jakiej stwierdzono istnienie subsydium,
 - 4) wysokość ostatecznych ceł wyrównawczych dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju, a także sposób, warunki, zakres i okres stosowania tych ceł
- z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 2, oraz zasad określonych w rozdziale 5.

4. W przypadku gdy ostateczne ustalenia wykażą, że przyjęte zobowiązanie przewyższa ustaloną kwotę subsydium, minister właściwy do spraw gospodarki zmienia postanowienie, o którym mowa w art. 36

ust. 1, w zakresie sposobu, warunków, zakresu lub okresu stosowania zobowiązania.

5. Postanowienie o zmianie zobowiązania doręcza się wyłącznie stronie, której ono dotyczy.

6. W przypadku gdy ostateczne ustalenia wykażą, że towar przywożony na polski obszar celny nie był subsydiowany lub że przywóz taki nie wyrządza szkody, minister właściwy do spraw gospodarki stwierdza w postanowieniu, w którym dokonuje ostatecznych ustaleń, wygaśnięcie zobowiązania.

Art. 51. 1. W przypadku okresowej zmiany warunków rynkowych, które były podstawą ustanowienia ostatecznego cła wyrównawczego, może być zawieszona stosowanie cła wyrównawczego na okres 9 miesięcy. Zawieszenie może zostać przedłużone na dalsze 3 miesiące.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek strony lub z urzędu, w drodze rozporządzenia, zawiesza stosowanie ceł wyrównawczych, biorąc pod uwagę przesłanki określone w ust. 1.

3. Przed wydaniem rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki umożliwi wypowiedzenie się wnioskodawcy, przemysłowi krajowemu oraz przedstawicielom krajowych organizacji konsumenckich co do zamierzonego zawieszenia stosowania ceł wyrównawczych.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, może zostać uchylone, jeżeli ustała przyczyna zawieszenia.

Rozdział 7

Pobór ceł wyrównawczych i zwrot zabezpieczenia

Art. 52. Wymiaru i poboru ceł wyrównawczych oraz zwrotu złożonego zabezpieczenia dokonuje organ celny zgodnie z przepisami prawa celnego.

Art. 53. 1. Jeżeli zostanie ustanowione tymczasowe lub ostateczne cło wyrównawcze, warunkiem dopuszczenia do obrotu towaru klasyfikowanego według takiego kodu taryfy celnej, jak towar objęty cłem wyrównawczym, jest udokumentowanie pochodzenia towaru na zasadach określonych w przepisach prawa celnego. Jeżeli warunek ten nie zostanie spełniony, stosuje się cło wyrównawcze.

2. W przypadku gdy po pobraniu cła wyrównawczego zostanie przedstawiony dowód pochodzenia towaru, a organ celny stwierdzi, że towar nie podlega cłu wyrównawczemu, cło pobrane zgodnie z ust. 1 zostanie zwrócone na zasadach określonych w przepisach prawa celnego.

3. Od zwracanego cła organ celny nie płaci odsetek.

Art. 54. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, określi, w jakim zakresie tymczasowe cło wyrównawcze ma zostać pobrane

w przypadku, gdy w trakcie postępowania antysubsydyjnego było ustanowione tymczasowe cło wyrównawcze, a ostatecznie ustalono, że towar przywożony na polski obszar celny był subsydiowany i przywóz ten wyrządził szkodę, niezależnie od tego, czy zostanie ustalone ostateczne cło wyrównawcze.

2. Tymczasowe cło wyrównawcze nie może zostać pobrane, jeżeli ostateczne ustalenia stwierdzają tylko groźbę wyrządzenia istotnej szkody lub opóźnienia w powstaniu przemysłu krajowego, chyba że ta szkoda powstałaby, gdyby nie ustanowiono tymczasowego cła wyrównawczego.

3. W przypadku gdy nie ustanowiono ostatecznego cła wyrównawczego i nie pobrano tymczasowego cła wyrównawczego, organy celne zwracają zabezpieczenie pobrane zgodnie z art. 34 ust. 1.

4. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki ustanowi ostateczne cło wyrównawcze, a jego wysokość jest wyższa niż wysokość tymczasowego cła wyrównawczego, organ celny pobiera tymczasowe cło w wysokości, jaka została ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ust. 2. W przypadku gdy ostateczne cło wyrównawcze jest niższe niż tymczasowe cło wyrównawcze, organ celny pobiera cło tymczasowe w wysokości ostatecznego cła wyrównawczego.

5. Od kwoty zabezpieczenia zwracanego zgodnie z ust. 3 organ celny nie płaci odsetek.

Art. 55. 1. Organ celny, na pisemny wniosek osoby zainteresowanej, zwraca zabezpieczenie pobrane zgodnie z art. 34 ust. 1:

- 1) po uiszczeniu kwoty wynikającej z ustalenia ostatecznego cła wyrównawczego albo
- 2) jeżeli ostateczne ustalenia nie stwierdzają istnienia subsydium lub będącej jego wynikiem szkody.

2. Od kwoty zabezpieczenia zwracanego zgodnie z ust. 1 organ celny nie płaci odsetek.

Art. 56. Ostateczne cło wyrównawcze może być ustanowione z mocą wsteczną na towary, które zostały dopuszczone do obrotu na polskim obszarze celnym nie wcześniej niż w okresie 90 dni przed datą ustanowienia tymczasowego cła wyrównawczego, pod warunkiem, że stronom umożliwiono wypowiedzenie się w tej sprawie oraz gdy zachodzą łącznie następujące warunki:

- 1) przywóz tych towarów podlegał ewidencjonowaniu, o którym mowa w art. 31 ust. 1,
- 2) w toku postępowania antysubsydyjnego stwierdzono, że nastąpił przywóz towaru subsydiowanego na polski obszar celny w znacznych ilościach i w stosunkowo krótkim okresie czasu, wyrządzający szkodę trudną do naprawienia,
- 3) w toku postępowania antysubsydyjnego stwierdzono, że ustanowienie cła z mocą wsteczną jest konieczne w celu zapobieżenia ponownemu wystąpieniu trudnej do naprawienia szkody.

Rozdział 8

Postępowanie w sprawie obejścia ceł wyrównawczych

Art. 57. 1. W przypadku wystąpienia okoliczności wskazujących na przywóz na polski obszar celny towarów podobnych lub ich części w celu obejścia ustanowionych ceł wyrównawczych, minister właściwy do spraw gospodarki może wszcząć postępowanie w sprawie obejścia ceł wyrównawczych.

2. Do postępowania w sprawie obejścia ceł wyrównawczych stosuje się odpowiednio art. 16—31 oraz art. 41—52, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Postępowanie w sprawie obejścia ceł wyrównawczych powinno być zakończone w terminie 9 miesięcy od daty jego wszczęcia.

Art. 58. Obejście, o którym mowa w art. 57, oznacza zmianę kierunku przywozu lub zastąpienie przywozu towaru objętego celem wyrównawczym przywozem towaru podobnego lub jego części korzystających z subsydium, które nie mają uzasadnionych podstaw ekonomicznych, w celu uniknięcia następstw ceł wyrównawczych, w wyniku których nastąpiło:

- 1) osłabienie skutków nałożonego cła wyrównawczego lub
- 2) rekompensowanie w jakikolwiek sposób przez zagranicznego eksportera nałożonego cła wyrównawczego.

Art. 59. Po wszczęciu postępowania w sprawie obejścia ceł wyrównawczych minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, zobowiąże organy celne do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych tym postępowaniem.

Art. 60. 1. W przypadku stwierdzenia w wyniku postępowania, że objęty nim przywóz ma na celu obejście ustanowionych ceł wyrównawczych, może być nałożone ostateczne cło wyrównawcze na objęte postępowaniem towary podobne lub ich części od dnia wprowadzenia obowiązku ewidencjonowania przywozu tych towarów.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, ustanawia ostateczne cło wyrównawcze, określając w szczególności:

- 1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,
- 2) zagranicznych producentów lub eksporterów oraz kraje pochodzenia lub kraje eksportu, dla których ustalono indywidualne ostateczne cło wyrównawcze,
- 3) kwoty subsydium ustalone dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju oraz podstawę, na jakiej stwierdzono istnienie subsydium,
- 4) wysokość ostatecznych ceł wyrównawczych dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub

eksporterów z danego kraju, a także sposób, warunki, zakres i okres stosowania tych ceł
— z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 1, oraz zasad określonych w rozdziale 5.

Rozdział 9

Postępowanie przeglądowe, weryfikacyjne i rewizyjne oraz zasady zwrotu ceł wyrównawczych

Art. 61. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w celu przedłużenia okresu stosowania środka wyrównawczego, może wszcząć, w drodze postanowienia, postępowanie przeglądowe:

- 1) na pisemny wniosek złożony w imieniu lub na rzecz przemysłu krajowego, lub
- 2) z urzędu.

2. Przemysł krajowy może wystąpić, nie później niż na 90 dni przed końcem okresu, na który ustanowiono cło, z wnioskiem o wszczęcie postępowania przeglądowego w celu poddania przeglądowi dotychczasowych rezultatów stosowania ustanowionego cła wyrównawczego i w celu ustalenia, czy zaprzestanie jego stosowania jest zasadne.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, powinien zawierać dowody, że zaprzestanie stosowania ceł wyrównawczych doprowadzi do kontynuowania lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody.

4. Nałożone cło wyrównawcze stosuje się do czasu zakończenia postępowania przeglądowego.

Art. 62. 1. Po upływie co najmniej 12 miesięcy od dnia ustanowienia ostatecznego cła wyrównawczego, minister właściwy do spraw gospodarki, na uzasadniony i udokumentowany wniosek zainteresowanego zagranicznego producenta, zagranicznego eksportera, krajowego importera lub krajowego producenta, może dokonać weryfikacji celowości stosowania cła wyrównawczego.

2. Postępowanie weryfikacyjne może być w każdym czasie wszczęte z urzędu.

3. Postępowanie weryfikacyjne wszczyna się nie częściej niż raz na 12 miesięcy.

4. W trakcie postępowania weryfikacyjnego należy w szczególności ustalić, czy:

- 1) nałożone cło wyrównawcze jest nadal niezbędne dla przeciwdziałania efektom subsydium,
- 2) prawdopodobne jest dalsze lub ponowne wystąpienie szkody w przypadku zaprzestania lub zmiany wysokości cła wyrównawczego,
- 3) stosowane cło wyrównawcze przynosi zamierzone efekty w przeciwdziałaniu subsydium, które wyrządza szkodę.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, uchyli cło wyrównawcze, jeżeli w wyniku postępowania weryfikacyjnego stwierdzi, że dalsze stosowanie cła wyrównawczego nie jest konieczne dla przeciwdziałania wyrządzającemu szkodę

subsydium lub że nie jest prawdopodobne dalsze istnienie szkody lub jej powtórne powstanie w przypadku uchylecia cła wyrównawczego.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, zmniejszy lub zwiększy wysokość cła wyrównawczego, jeżeli w wyniku postępowania weryfikacyjnego stwierdzi, że jego zmiana jest uzasadniona w świetle poczynionych ustaleń, dotyczących wysokości subsydium oraz szkody.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze postanowienia, umarza postępowanie weryfikacyjne, jeżeli stwierdzi, że nie ma podstaw do wydania rozporządzeń, o których mowa w ust. 5 i 6.

Art. 63. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek zagranicznego producenta lub eksportera towaru objętego postępowaniem antysubsydyjnym, może, w drodze postanowienia, wszcząć postępowanie rewizyjne w celu ustalenia indywidualnych kwot subsydiów dla wnioskodawców, jeżeli nie byli oni dostawcami tego towaru w badanym okresie, pod warunkiem wykazania, że:

- 1) nie są oni powiązani z zagranicznymi eksporterami ani producentami z kraju, z którego towar jest objęty środkami wyrównawczymi,
- 2) nowy zagraniczny eksporter lub producent dokonał przywozu na polski obszar celny po zakończeniu postępowania antysubsydyjnego lub wykaże, że zaciągnął wymagalne zobowiązania kontraktowe dotyczące przywozu znacznej ilości towaru na polski obszar celny.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wszczyna postępowanie rewizyjne po umożliwieniu producentom krajowym wyrażenia opinii w sprawie wniosku.

3. Po wszczęciu postępowania rewizyjnego minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, uchyli cło wyrównawcze ustanowione w wyniku postępowania antysubsydyjnego, wobec nowych zagranicznych producentów lub eksporterów, o których mowa w ust. 1.

4. Po wszczęciu postępowania rewizyjnego minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, zobowiąże organy celne do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych tym postępowaniem.

5. Cło wyrównawcze ustanowione w wyniku postępowania rewizyjnego może być nałożone z mocą wsteczną, poczynając od daty rozpoczęcia ewidencjonowania, jeśli w toku postępowania rewizyjnego stwierdzone zostanie, że towary przywożone przez przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1, są subsydiowane, a przywóz ten wyrządza szkodę przemysłowi krajowemu.

Art. 64. W przypadku gdy w wyniku postępowania przeglądowego lub weryfikacyjnego cło wyrównawcze będzie stosowane tylko wobec niektórych zagranicznych producentów lub eksporterów z danego kraju,

a zostanie uchylone wobec innych producentów lub eksporterów z tego samego kraju, to producenci i eksporterzy ci są nadal stronami, które mogą być w każdym czasie poddane postępowaniu przeglądowemu lub weryfikacyjnemu.

Art. 65. W przypadku przyjęcia zobowiązania cenowego przepisy dotyczące postępowania przeglądowego, weryfikacyjnego i rewizyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 66. 1. Do prowadzenia postępowań przeglądowych, weryfikacyjnych i rewizyjnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 16—31 i art. 35—51, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Postępowania przeglądowe, weryfikacyjne i rewizyjne powinny być zakończone w terminie 12 miesięcy.

Art. 67. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki może wszcząć z urzędu postępowanie w celu zmiany lub uchylecia rozporządzenia ustanawiającego środki wyrównawcze po uprzednim przeprowadzeniu konsultacji z zagranicznymi producentami lub eksporterami i krajowymi importerami towaru, w przypadku gdy przemysł krajowy przedstawi wystarczające dane i informacje świadczące o tym, że zastosowane środki wyrównawcze nie doprowadziły do oczekiwanych zmian cen.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, podwyższy ustanowione cło wyrównawcze, w przypadku stwierdzenia, że spełnione są przesłanki wymienione w ust. 1, przy uwzględnieniu zasady określonej w art. 4 ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze postanowienia, umarza postępowanie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli stwierdzi, że nie są spełnione przesłanki wymienione w ust. 1.

4. Do prowadzenia postępowania, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 16—31 i art. 35—51, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Postępowanie, o którym mowa w ust. 1, powinno być zakończone bez nieuzasadnionej zwłoki, nie później niż w terminie 6 miesięcy od daty jego wszczęcia.

Art. 68. 1. Uiszczone cło wyrównawcze jest zwracane krajowemu importerowi w całości lub w części na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw gospodarki, stwierdzającej zasadność zwrotu cła wyrównawczego.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zasadności zwrotu cła wyrównawczego na pisemny wniosek krajowego importera, zawierający dokładne informacje na temat wnioskowanej kwoty zwrotu cła wyrównawczego, złożony wraz z pełną dokumentacją dotyczącą jego obliczenia i uiszczenia. Wniosek powinien ponadto wykazać zasadność zwrotu cła wyrównawczego, a w szczególności to, że subsydium w chwili poboru cła wyrównawczego nie istniało

lub jego wysokość była mniejsza niż stawka cła wyrównawczego.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa się przed upływem 6 miesięcy od dnia powiadomienia osoby zobowiązanej do zapłacenia ostatecznego cła wyrównawczego.

4. Decyzja o zasadności zwrotu cła wyrównawczego w szczególności określa dane dotyczące zgłoszeń celnych towarów, w odniesieniu do których cło wyrównawcze ma być zwrócone, oraz wysokość kwot podlegających zwrotowi. Decyzję wydaje się w terminie 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony do 18 miesięcy.

5. Na pisemny wniosek krajowego importera, złożony wraz z decyzją ministra właściwego do spraw gospodarki o zasadności zwrotu cła wyrównawczego, oryginałem dowodu uiszczenia cła wyrównawczego i dokumentami, których przedstawienie było niezbędne do nadania towarowi przeznaczenia celnego, organ celny, który pobrał cło wyrównawcze, wydaje decyzję o zwrocie cła wyrównawczego w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez krajowego importera.

6. Kwota cła wyrównawczego podlegającego zwrotowi jest zaliczana z urzędu na zaległe lub bieżące zadłużenie z tytułu innych należności celnych.

7. W razie braku zadłużenia, o którym mowa w ust. 6, cło wyrównawcze zwraca się w terminie 30 dni, licząc od dnia wydania decyzji orzekającej jego zwrot.

8. Od zwracanego cła wyrównawczego nie płaci się odsetek.

Art. 69. We wszystkich badaniach dotyczących przeglądów, weryfikacji, rewizji i zwrotów stosuje się metodę wykorzystaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia ceł wyrównawczych.

Art. 70. Jeżeli z zobowiązań międzynarodowych wynika konieczność zmiany lub uchylecia ustanowionego środka wyrównawczego, minister właściwy do spraw gospodarki może uchylić lub zmienić, w drodze rozporządzenia, ustanowiony środek wyrównawczy.

Rozdział 10

Ochrona danych

Art. 71. Jeżeli zachodzi potrzeba ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki ujawni je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych w postępowaniu rozstrzygnięć, z zastrzeżeniem art. 72.

Art. 72. 1. Wszystkie informacje, które mają charakter prawnie chroniony, a w szczególności których ujawnienie stanowiłoby znaczną korzyść dla konkurencyjnych przedsiębiorców lub miałyby zdecydowanie negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje te

otrzymała, nie podlegają ujawnieniu innym stronom postępowania, pod warunkiem że osoba przekazująca informacje wskaże przyczynę, dla której wnioskuje o takie traktowanie tych informacji.

2. Zainteresowane strony, które przekazały informacje, o których mowa w ust. 1, są obowiązane dostarczyć jawne streszczenie tych informacji. Streszczenie powinno umożliwić zrozumienie istoty informacji. W uzasadnionych przypadkach zainteresowane strony mogą zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takim przypadku są one obowiązane umotywoać swoje stanowisko.

3. W przypadku gdy osoba przekazująca informacje odmawia dostarczenia ich streszczenia i ujawnienia ich w formie uogólnionej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne wiarygodne źródła potwierdzają te informacje.

Art. 73. 1. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy jako informacje chronione, w rozumieniu art. 72 ust. 1, nie mogą być ujawnione bez pisemnego zezwolenia osoby, która je dostarczyła.

2. Informacje dotyczące konsultacji urzędowych związanych z postępowaniami prowadzonymi na podstawie przepisów ustawy i inne dokumenty opracowane przez organy w związku z tymi postępowaniami mogą być ujawnione jedynie za zgodą tych organów.

3. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których zostały zgromadzone.

DZIAŁ IV

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 74. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 43, poz. 477 i Nr 123, poz. 1352) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do postępowania ochronnego, z wyjątkiem postępowania dotyczącego złożenia i zwrotu zabezpieczenia, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Postanowienia i rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne środki ochronne określone w ustawie, przed ich wydaniem, są opiniowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

2. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w art. 12 ust. 1, są ogłaszane

w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski».

3. Postanowienia ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski» oraz rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne środki ochronne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki doręcza niezwłocznie ogłoszone rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne środki ochronne organom kraju eksportu.

5. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia stwierdzającego fakt nadmiernego przywozu towaru objętego postępowaniem, nie podlegają zaskarżeniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego.”;

3) w art. 11 skreśla się ust. 8;

4) w art. 12 skreśla się ust. 2;

5) w art. 14 skreśla się ust. 5;

6) po art. 17 dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. 1. Jeżeli zachodzi potrzeba ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki ujawni je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych w postępowaniu rozstrzygnięć, z zastrzeżeniem ust. 2—4.

2. Wszystkie informacje, które mają charakter prawnie chroniony, a w szczególności te, których ujawnienie stanowiłoby znaczną korzyść dla konkurencyjnych przedsiębiorców lub miałyby zdecydowanie negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje te otrzymała, nie podlegają ujawnieniu innym stronom postępowania, pod warunkiem że osoba przekazująca informacje wskaże przyczynę, dla której wnioskuje o takie traktowanie tych informacji.

3. Zainteresowane strony, które przekazały informacje, o których mowa w ust. 2, są obowiązane dostarczyć jawne streszczenie tych informacji. Streszczenie powinno umożliwić zrozumienie istoty informacji. W uzasadnionych przypadkach zainteresowane strony mogą zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takim przypadku są one obowiązane umotywoać swoje stanowisko.

4. W przypadku gdy osoba przekazująca informacje odmawia dostarczenia ich streszczenia i ujawnienia ich w formie

- uogólnionej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne wiarygodne źródła potwierdzają te informacje.
5. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy jako informacje chronione, w rozumieniu ust. 2, nie mogą być ujawnione bez pisemnego zezwolenia osoby, która je dostarczyła.
6. Informacje dotyczące konsultacji urzędowych związanych z postępowaniami prowadzonymi na podstawie przepisów ustawy i inne dokumenty opracowane przez organy w związku z tymi postępowaniami mogą być ujawnione jedynie za zgodą tych organów.
7. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których zostały zgromadzone.”;
- 7) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Posiedzeniu wyjaśniającemu przewodniczy wyznaczony przez ministra właściwego do spraw gospodarki pracownik ministerstwa obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki. Ustala on porządek posiedzenia, kieruje jego przebiegiem oraz utrwała na piśmie przebieg posiedzenia, a w szczególności przedmiot posiedzenia, wykaz osób, które brały w nim udział, i treść zgłoszonych przez nie uwag.”;
- 8) skreśla się art. 19;
- 9) w art. 25 wyraz „decyzję” zastępuje się wyrazem „postanowienie”;
- 10) w art. 27 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje stronie skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego w przypadku jego niezgodności z ustawą. Przepisu art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 i Nr 104, poz. 515, z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 106, poz. 679, Nr 114, poz. 739 i Nr 144, poz. 971, z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 1999 r. Nr 75, poz. 853, z 2000 r. Nr 2, poz. 5, Nr 48, poz. 552, Nr 60, poz. 704 i Nr 91, poz. 1008, z 2001 r. Nr 49, poz. 508 i 509, Nr 98, poz. 1070 i Nr 101, poz. 1113 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984) nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia.”;
- 11) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:
- „Art. 35a. Jeżeli z zobowiązań międzynarodowych wynika konieczność zmiany lub uchylecia ustanowionego środka ochronnego, minister właściwy do spraw gospodarki może uchylić lub zmienić, w drodze rozporządzenia, ustanowiony środek ochronny.”;
- 12) skreśla się rozdział 5;
- 13) w art. 37:
- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. W przypadku środka ochronnego ustanowionego decyzją wydaną na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 157, poz. 1027) minister właściwy do spraw gospodarki, po przeprowadzeniu zgodnie z przepisami niniejszej ustawy postępowania weryfikacyjnego lub przeglądowego, może, w drodze rozporządzenia, zmienić tę decyzję.”
- Art. 75.** W ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem na polski obszar celny niektórych towarów tekstylnych i odzieżowych (Dz. U. Nr 110, poz. 1188) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 1 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Do postępowania ochronnego nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;
- 2) art. 2 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 2. 1. Postanowienia i rozporządzenia wprowadzające środki ochronne określone w ustawie, przed ich wydaniem, są opiniowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
2. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w art. 9 ust. 1, są ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski».
3. Postanowienia ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski» oraz rozporządzenia wprowadzające środki ochronne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki doręcza niezwłocznie ogłoszone rozporządzenia wprowadzające środki ochronne organom kraju eksportu.
5. Postanowienia określone w ustawie nie podlegają zaskarżeniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego.”;
- 3) w art. 8 skreśla się ust. 8;
- 4) w art. 9 skreśla się ust. 2;
- 5) w art. 11 skreśla się ust. 5;
- 6) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:
- „Art. 14a. 1. Jeżeli zachodzi potrzeba ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki ujawni je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych w postępowaniu rozstrzygnięć, z zastrzeżeniem ust. 2—4.
2. Wszystkie informacje, które mają charakter prawnie chroniony, a w szcze-

- gólności te, których ujawnienie stanowiłoby znaczną korzyść dla konkurencyjnych przedsiębiorców lub miałyby zdecydowanie negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje te otrzymała, nie podlegają ujawnieniu innym stronom postępowania, pod warunkiem że osoba przekazująca informacje wskaże przyczynę, dla której wnioskuje o takie traktowanie tych informacji.
3. Zainteresowane strony, które przekazały informacje, o których mowa w ust. 2, są obowiązane dostarczyć jawne streszczenie tych informacji. Streszczenie powinno umożliwić zrozumienie istoty informacji. W uzasadnionych przypadkach zainteresowane strony mogą zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takim przypadku są one obowiązane umotywić swoje stanowisko.
 4. W przypadku gdy osoba przekazująca informacje odmawia dostarczenia ich streszczenia i ujawnienia ich w formie uogólnionej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne wiarygodne źródła potwierdzają te informacje.
 5. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy jako informacje chronione, w rozumieniu ust. 2, nie mogą być ujawnione bez pisemnego zezwolenia osoby, która je dostarczyła.
 6. Informacje dotyczące konsultacji urzędowych związanych z postępowaniami prowadzonymi na podstawie przepisów ustawy i inne dokumenty opracowane przez organy w związku z tymi postępowaniami mogą być ujawnione jedynie za zgodą tych organów.
 7. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których zostały zgromadzone.”;
- 7) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Posiedzeniu wyjaśniającemu przewodniczy wyznaczony przez ministra właściwego do spraw gospodarki pracownik ministerstwa obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki. Ustala on porządek posiedzenia, kieruje jego przebiegiem oraz utrwała na piśmie przebieg posiedzenia, a w szczególności przedmiot posiedzenia, wykaz osób, które brały w nim udział, i treść zgłoszonych przez nie uwag.”;
- 8) skreśla się art. 18;
- 9) w art. 21 wyraz „decyzję” zastępuje się wyrazem „postanowienie”;
- 10) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:
„Art. 22a. Jeżeli z zobowiązań międzynarodowych wynika konieczność zmiany lub uchylecia ustanowionego środka ochronnego, minister właściwy do spraw gospodarki może uchylić lub zmienić, w drodze rozporządzenia, ustanowiony środek ochronny.”;
- 11) skreśla się rozdział 5;
- 12) w art. 27:
a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1,
b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. W przypadku środka ochronnego ustanowionego decyzją wydaną na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem na polski obszar celny niektórych towarów tekstylnych i odzieżowych (Dz. U. Nr 157, poz. 1029) minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze rozporządzenia, zmienić tę decyzję.”
- Art. 76.** W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1352 i z 2002 r. Nr 41, poz. 365) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Do postępowania antydumpingowego, z wyjątkiem postępowania dotyczącego złożenia i zwrotu zabezpieczenia oraz zwrotu cła antydumpingowego, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;
 - 2) art. 2 otrzymuje brzmienie:
„Art. 2. 1. Postanowienia i rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w art. 30 ust. 3, i postanowienia o przedłużeniu terminu zakończenia postępowania, przed ich wydaniem są opiniowane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
2. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 25 ust. 1, art. 30 ust. 3, art. 42 ust. 1, art. 44 ust. 1 i art. 46 ust. 1, są ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski».
3. Postanowienia ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej «Monitor Polski» oraz rozporządzenia wprowadzające tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki doręcza niezwłocznie ogłoszone rozporządzenia organom kraju eksportu, natomiast postanowienia doręcza stronom uczestniczącym w postępowaniu, których one dotyczą.”

5. W przypadku gdy liczba stron uczestniczących w postępowaniu jest większa niż 50, minister właściwy do spraw gospodarki nie doręcza postanowień stronom postępowania, a obwieszcza je w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim.
6. Postanowienia określone w ustawie, z wyjątkiem postanowienia o dokonaniu ostatecznych ustaleń, nie podlegają zaskarżeniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego.”;
- 3) w art. 24:
- a) skreśla się ust. 9,
- b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:
- „10. Minister właściwy do spraw gospodarki, uwzględniając zakres danych niezbędnych do wszczęcia i prowadzenia postępowania antydumpingowego oraz przepisy dotyczące danych prawnie chronionych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe dane, jakie powinien zawierać wniosek o wszczęcie postępowania antydumpingowego, minimalny okres, z jakiego powinny pochodzić dane zawarte we wniosku, a także sposób przekazywania przez wnioskodawcę danych prawnie chronionych.”;
- 4) w art. 25 skreśla się ust. 2;
- 5) w art. 27 skreśla się ust. 5;
- 6) w art. 32 skreśla się ust. 6;
- 7) w art. 33:
- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Posiedzeniu wyjaśniającemu przewodniczy wyznaczony przez ministra właściwego do spraw gospodarki pracownik ministerstwa obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki. Ustala on porządek posiedzenia, kieruje jego przebiegiem oraz utrwała na piśmie przebieg posiedzenia, a w szczególności przedmiot posiedzenia, wykaz osób, które brały w nim udział, i treść zgłoszonych przez nie uwag.”,
- b) skreśla się ust. 5—7;
- 8) w art. 36 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje stronie skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego w przypadku jego niezgodności z ustawą. Przepisu art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 i Nr 104, poz. 515, z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 104, poz. 679, Nr 114, poz. 739 i Nr 144, poz. 971, z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 1999 r. Nr 75, poz. 853, z 2000 r. Nr 2, poz. 5, Nr 48, poz. 552, Nr 60, poz. 704 i Nr 91, poz. 1008 oraz z 2001 r. Nr 49, poz. 508 i 509, Nr 98, poz. 1070 i Nr 101, poz. 1113 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984) nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia.”;
- 9) art. 37 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 37. 1. Po wszczęciu postępowania antydumpingowego minister właściwy do spraw gospodarki może wystąpić z wnioskiem do ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zobowiązanie organów celnych do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych postępowaniem antydumpingowym.
2. Ewidencję, o której mowa w ust. 1, prowadzi się przez okres nie dłuższy niż 9 miesięcy, a dla towarów rolnych — przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) sposób prowadzenia przez organy celne ewidencji na potrzeby postępowania antydumpingowego,
- 2) dane, które umieszcza się w ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antydumpingowego,
- 3) sposób powiadamiania przez organy celne zgłaszającego o dokonaniu wpisu do ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antydumpingowego,
- 4) rodzaje dokumentów, na podstawie których dokonuje się wpisów do ewidencji prowadzonej na potrzeby postępowania antydumpingowego — mając na względzie potrzeby postępowania antydumpingowego.”;
- 10) art. 40 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 40. 1. Warunkiem dopuszczenia do obrotu towaru, wobec którego ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe lub uchylono cło antydumpingowe zgodnie z art. 70 ust. 3, jest złożenie zabezpieczenia w wysokości równej wysokości należności z tytułu tego cła.
2. Do postępowania dotyczącego zabezpieczeń stosuje się przepisy prawa celnego.”;
- 11) w art. 41 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Strona składająca zobowiązanie cenowe sporządza także wersję zobowiązania zawierającą wyłącznie informacje jawne, która może być udostępniona innym stronom biorącym udział w postępowaniu, na ich żądanie.”;
- 12) w art. 42:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Postanowienie o przyjęciu zobowiązania cenowego doręcza się wyłącznie stronie, która złożyła to zobowiązanie.”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Strona, która złożyła zobowiązanie cenowe, ma obowiązek przekazywania ministrowi

właściwemu do spraw gospodarki, w terminach określonych w postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, wszystkich informacji niezbędnych do oceny wywiązywania się przez tę stronę z przyjętego zobowiązania. Niedopełnienie tego obowiązku stanowi naruszenie zobowiązania cenowego.”;

13) w art. 43 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Jednocześnie z przyjęciem zobowiązania minister właściwy do spraw gospodarki występuje z wnioskiem do ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zobowiązanie organów celnych do prowadzenia ewidencji przywożonych na polski obszar celny towarów objętych tym postępowaniem.

4. Ewidencję, o której mowa w ust. 3, prowadzi się przez czas określony w art. 37 ust. 2 i zgodnie z zasadami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 3.”;

14) w art. 44 w ust. 1 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „jeżeli wymaga tego interes publiczny lub jeżeli uzna, że nie może zapewnić kontroli przestrzegania zobowiązania.”;

15) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. 1. W przypadku gdy minister właściwy do spraw gospodarki stwierdzi naruszenie zobowiązania, wydaje w tym zakresie postanowienie.

2. Postanowienie stwierdzające naruszenie zobowiązania doręcza się wyłącznie stronie, której ono dotyczy.

3. W przypadku stwierdzenia naruszenia zobowiązania cenowego ustanawia się:

1) tymczasowe cło antydumpingowe — zgodnie z dokonanymi ustaleniami wstępnymi, albo

2) ostateczne cło antydumpingowe — zgodnie z dokonanymi ustaleniami ostatecznymi, o ile zostały one dokonane w momencie stwierdzenia naruszenia zobowiązania cenowego.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki ustanawia, w drodze rozporządzenia, tymczasowe cło antydumpingowe, określając w szczególności jego wysokość, jak również towar, na który nakłada się cło, a także sposób, warunki i okres jego stosowania, z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 3 pkt 1, oraz zasad określonych w rozdziale 2.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki ustanawia, w drodze rozporządzenia, ostateczne cło antydumpingowe, określając w szczególności:

1) nazwę towaru i kod taryfy celnej,

2) zagranicznych producentów lub eksporterów oraz kraje pochodzenia lub kraje eksportu, dla których ustalono

indywidualne ostateczne cło antydumpingowe,

3) marginesy dumpingu ustalone dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju oraz podstawę, na jakiej stwierdzono istnienie dumpingu,

4) wysokość ostatecznych ceł antydumpingowych dla poszczególnych lub wszystkich producentów lub eksporterów z danego kraju, a także sposób, warunki, zakres i okres stosowania tych ceł

— z uwzględnieniem przesłanek, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz zasad określonych w art. 53 i art. 54.

6. W przypadku stwierdzenia naruszenia zobowiązania cenowego minister właściwy do spraw gospodarki może ustanowić ostateczne cło antydumpingowe z mocą wsteczną na towary, które dopuszczono do obrotu na polskim obszarze celnym nie wcześniej niż w okresie 90 dni przed datą ustanowienia tymczasowego cła antydumpingowego.

7. Ostateczne cło antydumpingowe, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie może zostać ustanowione na towary dopuszczone do obrotu przed naruszeniem zobowiązania.”;

16) w art. 50:

a) w zdaniu wstępnym:

— wyraz „decyzji” zastępuje się wyrazem „postanowienia”,

— po wyrazie „gospodarki” dodaje się wyraz „niezwłocznie”,

b) w pkt 2 na końcu dodaje się wyrazy „lub wyrządzona szkoda jest nieznaczną,”;

17) w art. 51 wyraz „decyzji” zastępuje się wyrazem „postanowienia”;

18) w tytule działu V skreśla się wyrazy „oraz podatków”;

19) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Art. 67. 1. Cła antydumpingowe stosuje się tak długo i w takim zakresie, jak to jest niezbędne dla przeciwdziałania wyrządzanemu szkodę przywozowi na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych, nie dłużej jednak niż przez 5 lat od dnia ich ustanowienia, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Okres stosowania ceł antydumpingowych może być przedłużony, jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki, po przeprowadzeniu postępowania przeglądowego, stwierdzi, że zaprzestanie stosowania ustanowionych środków doprowadzi do utrzymania bądź ponownego powstania szkody.”;

- 20) w art. 68:
- a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) z urzędu.”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Przemysł krajowy może wystąpić, nie później niż na 90 dni przed końcem okresu, na który ustanowiono środek antydumpingowy, z wnioskiem o wszczęcie postępowania przeglądownego w celu poddania przeglądowni dotychczasowych rezultatów stosowania ustanowionego środka antydumpingowego i w celu ustalenia, czy zaprzestanie jego stosowania jest zasadne.”;
- 21) w art. 69:
- a) w ust. 8 wyraz „decyzji” zastępuje się wyrazem „postanowienia”,
 - b) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:
„9. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, zmniejszy albo zwiększy wysokość środka antydumpingowego, jeżeli w wyniku postępowania weryfikacyjnego stwierdzi, że jego zmiana jest uzasadniona w świetle poczynionych ustaleń dotyczących marginesu dumpingu oraz szkody.”;
- 22) po art. 74 dodaje się art. 74a w brzmieniu:
„Art. 74a. Jeżeli z zobowiązań międzynarodowych wynika konieczność zmiany lub uchylecia ustanowionego środka antydumpingowego, minister właściwy do spraw gospodarki może uchylić albo zmienić, w drodze rozporządzenia, ustanowiony środek antydumpingowy.”;
- 23) w art. 75:
- a) w ust. 1 wyrazy „i podatki są” zastępuje się wyrazem „jest”,
 - b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „i podatku” oraz wyraz „ich” zastępuje się wyrazem „jego”,
 - c) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i podatków”,
 - d) w ust. 5 wyrazy „organ podatkowy i organ celny, który pobrał cło antydumpingowe, wydaje decyzje o zwrocie podatków i cła” zastępuje się wyrazami „organ celny, który pobrał cło antydumpingowe, wydaje decyzję o zwrocie cła”,
 - e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Kwota cła antydumpingowego podlegającego zwrotowi zaliczana jest z urzędu na zaległe lub bieżące zadłużenie z tytułu innych należności celnych.”,
 - f) w ust. 7 skreśla się wyrazy „ i podatki” oraz wyraz „ich” zastępuje się wyrazem „jego”,
 - g) w ust. 8 skreśla się wyrazy „i podatku”;
- 24) art. 77—79 otrzymują brzmienie:
„Art. 77. Jeżeli zachodzi potrzeba ujawnienia informacji oraz dowodów uzyskanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki ujawni je w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia podjętych
- w postępowaniu rozstrzygnięć, z zastrzeżeniem art. 78.
- Art. 78. 1. Wszystkie informacje, które mają charakter prawnie chroniony, a w szczególności te, których ujawnienie stanowiłoby znaczną korzyść dla konkurencyjnych przedsiębiorców lub miałyby zdecydowanie negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje te otrzymała, nie podlegają ujawnieniu innym stronom postępowania, pod warunkiem że osoba przekazująca informacje wskaże przyczynę, dla której wnioskuje o takie traktowanie tych informacji.
2. Zainteresowane strony, które przekazały informacje, o których mowa w ust. 1, są obowiązane dostarczyć jawne streszczenie tych informacji. Streszczenie powinno umożliwić zrozumienie istoty informacji. W uzasadnionych przypadkach zainteresowane strony mogą zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takim przypadku są one obowiązane umotywić swoje stanowisko.
 3. W przypadku gdy osoba przekazująca informacje odmawia dostarczenia ich streszczenia i ujawnienia ich w formie uogólnionej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne wiarygodne źródła potwierdzają te informacje.
- Art. 79. 1. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy jako informacje chronione, w rozumieniu art. 78 ust. 1, nie mogą być ujawnione bez pisemnego zezwolenia osoby, która je dostarczyła.
2. Informacje dotyczące konsultacji urzędowych związanych z postępowaniami prowadzonymi na podstawie przepisów ustawy i inne dokumenty, opracowane przez organy w związku z tymi postępowaniami, mogą być ujawnione jedynie za zgodą tych organów.
 3. Informacje uzyskane na podstawie przepisów ustawy mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których zostały zgromadzone.”;
- 25) skreśla się dział VI;
- 26) w art. 81:
- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie ust. 1,
 - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. W przypadku środka antydumpingowego ustanowionego decyzją wydaną na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych (Dz. U.

Nr 157, poz. 1028), minister właściwy do spraw gospodarki, po przeprowadzeniu zgodnie z przepisami niniejszej ustawy postępowania przeglądownego, weryfikacyjnego lub rewizyjnego, może, w drodze rozporządzenia, zmienić tę decyzję.”

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 77. Do dnia 31 grudnia 2002 r. kwota subsydium jest uznawana za minimalną, jeżeli nie przekracza 3% wartości towaru określonej na podstawie jednostkowej wartości towaru, jeżeli towar pochodzi z kraju:

- 1) rozwijającego się, wymienionego w Załączniku VII Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, lub

- 2) rozwijającego się, który całkowicie zniósł subsydia, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1; zasadę tę stosuje się od dnia powiadomienia przez dany kraj Komitetu subsydiów i środków wyrównawczych o zniesieniu tych subsydiów, przez okres, w jakim nie są one udzielane.

Art. 78. Traci moc art. 106f ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. — Prawo celne (Dz. U. z 1994 r. Nr 71, poz. 312, z 1995 r. Nr 85, poz. 427 i Nr 87, poz. 434, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 64, poz. 407 i Nr 80, poz. 498 oraz z 2000 r. Nr 30, poz. 380).

Art. 79. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1064

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 2002 r.

w sprawie dopuszczania do stosowania w zakładach górniczych maszyn, urządzeń, materiałów oraz środków strzałowych i sprzętu strzałowego.

Na podstawie art. 111 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. — Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 117, poz. 1007) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wyroby, których stosowanie w zakładach górniczych wymaga dopuszczenia ze względu na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania wyrobów w warunkach zagrożeń występujących w ruchu zakładu górniczego,
- 2) wymagania techniczne dla wyrobów, o których mowa w pkt 1,
- 3) warunki i tryb wydawania, cofania lub unieważnienia oraz terminy ważności decyzji o dopuszczeniu wyrobów do stosowania w zakładach górniczych, zakres oraz konieczność i przyczyny ponownego wydania decyzji i sposób przeprowadzania badań wyrobów, w tym prób wyrobów w ruchu zakładu górniczego, jednostki upoważnione do przeprowadzania badań wyrobów, rodzaje dokumentów wymaganych przed dopuszczeniem, znaki dopuszczania oraz sposób oznaczania wyrobów tymi znakami.

§ 2. Wyroby, których stosowanie w zakładach górniczych wymaga dopuszczenia ze względu na potrzebę

zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania w warunkach zagrożeń występujących w ruchu zakładu górniczego, są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Decyzja o dopuszczeniu wyrobu do stosowania w zakładach górniczych jest wydawana po przedstawieniu:

- 1) certyfikatu zgodności uzyskanego dla danego wyrobu w trybie certyfikacji obowiązkowej lub dobrowolnej, przewidzianym w przepisach ustawy o badaniach i certyfikacji,
- 2) świadectwa weryfikacji certyfikatu zgodności wydanego na podstawie certyfikatu zgodności dla wyrobu pochodzącego z kraju, z którym Polska zawarła porozumienie w sprawie uznawania certyfikatów zgodności, a podlegającego na terenie Polski obowiązkowi certyfikacji na znak bezpieczeństwa i oznaczania tym znakiem,
- 3) świadectwa weryfikacji deklaracji zgodności producenta, wydanego na podstawie deklaracji zgodności wystawionej przez producenta dla wyrobu wyprodukowanego zarówno w Polsce, jak i w kraju, z którym Polska zawarła porozumienie w sprawie uznawania deklaracji zgodności, a podlegającego na terenie Polski obowiązkowi certyfikacji na znak bezpieczeństwa i oznaczania tym znakiem,
- 4) wyniku badań wraz z opinią, sporządzonych przez jednostkę upoważnioną do przeprowadzenia badań wyrobów, gdy do oceny danego wyrobu brak jest jednostki certyfikującej,